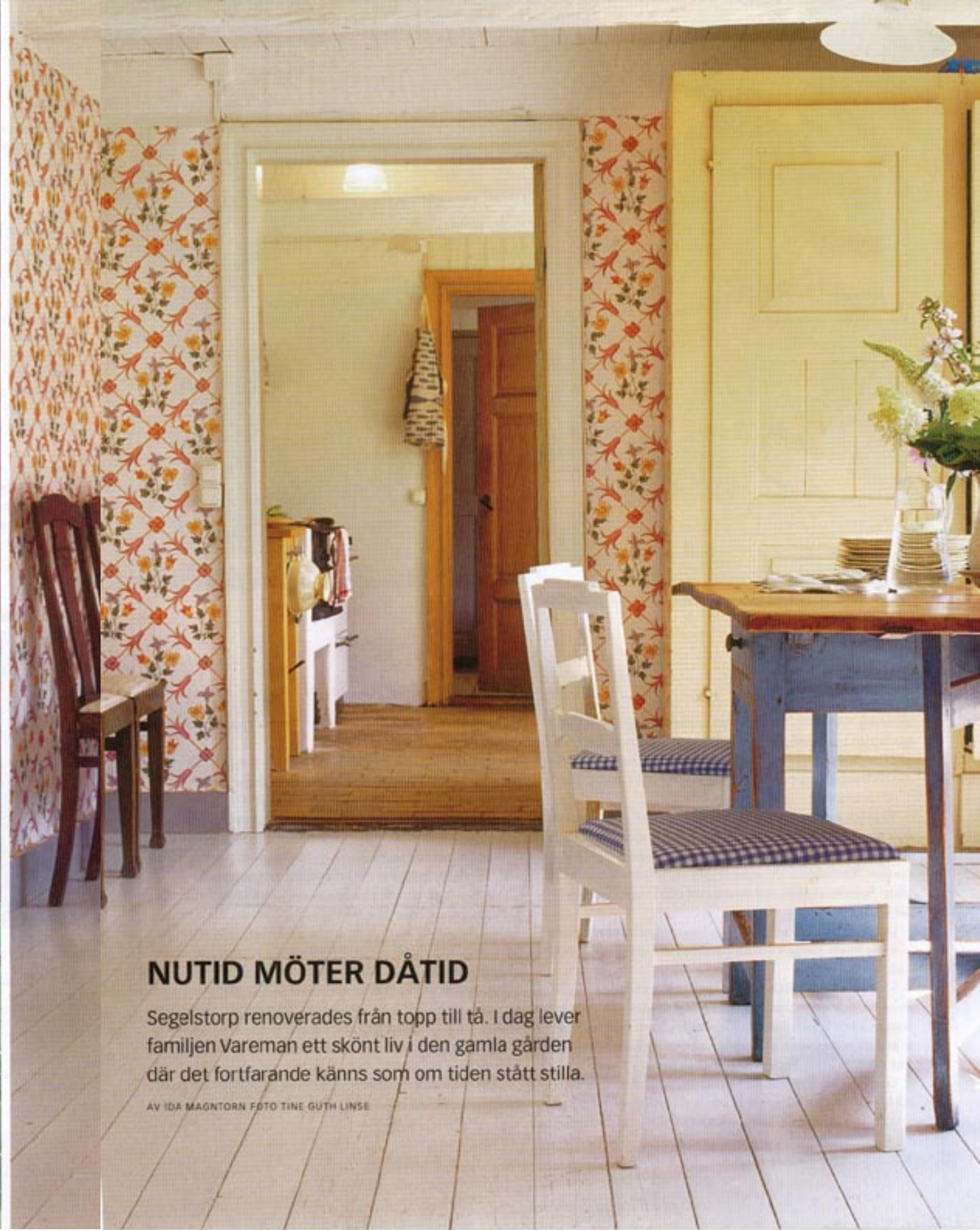

Theo och Cecilia älskar
gården i Segelstorp där de
tillbringar hela somrarna.

NUTID MÖTER DÅTID

Segelstorp renoverades från topp till tå. I dag lever familjen Vareman ett skönt liv i den gamla gården där det fortfarande känns som om tiden stått stilla.

AV IDA MAGNÖRN FOTO TINE GUTH LINSE

I trädgården växte nässlorna höga, i dag är bästa platsen för en lunch i trädskronornas skugga.

NUTID MÖTER DÅTID

INNANFÖR PORTEN TILL DEN FYRLÄNGADE GÅRDEN ligger en stensatt gårdsplan i gassande sol. Kungsljus och grästuvor tävlar om plats mellan springorna i stenläggningen. Den ockragula dörren till boningshuset öppnas av Theo, 6 år och Cecilia, 3 år.

– Här bor vi!

Vi följer barnen genom huset. Via ett litet sovrum kommer man ut i trädgården på baksidan, förbi syrenbersån och bort till de stora trädens skugga. Barnen kastar sig i hängmattan. Katten Mini-Majsan lägger sig tillrätta på en solig plätt. Bortom åkrarna ser man havet och längre bort skymtar Kullaberg.

Det är snart 10 år sedan Niklas Varemán och Pernilla Ståhl kom hit första gången. Niklas föräldrar har sitt sommarställe i närheten.

– Vi var ofta och hälsade på. En dag när vi var på väg till stranden fick vi syn på den gamla glasverandan och en kossa som gick och betade utanför. Det var idylliskt. När vi kikade in genom porten växte gräset högt, gården verkade helt orörd. Det var som att se hundra år tillbaka i tiden.

Gården, som byggdes på 1850-talet, hade stått tom i trettio år när familjen Varemán köpte den. I fastigheten ingår två

stallängor, två boningshus, hönsbush, en bäck med kvam och många tunnland jord.

– Det var det lilla husets vackra glasveranda vi föll för, men när vi väl köpt gården förstod vi att det stora huset var i störst behov av renovering, säger Pernilla. Det fanns dessutom el indragen där, så det blev den byggnaden vi tog itu med.

Pernilla, som är journalist, och Niklas, som forskar i filosofi, kunde inte mycket om renovering av gamla hus.

– Vi tyckte att det var väldigt spännande och huset var gediget byggt av ek. Men efter ett tag insåg vi att det var ett ganska vansinnigt projekt vi gett oss in på. Huset hade stått obett länge och var visserligen i hyfsat skick, men i stort sett allting måste ändå åtgärdas.

Att det var ett enormt jobb Pernilla och Niklas gav sig på kan man förstå när man ser bilderna från hur det såg ut före renoveringen. Pappspända tak hängde ner, takpannor fattades, bjälkar var ruttna, golvbrädor saknades. Trädgården var som en skog av höga nässlor.

– Det gick inte att gå ut här på baksidan där vi sitter nu, berättar Pernilla. Så samtidigt med renoveringen började vi faktiskt

”När vi kikade in genom porten växte gräset högt, gården verkade helt orörd. Det var som att se hundra år tillbaka i tiden.”

ta fram en liten kryddträdgård. Det var skönt att ha ett litet välkött hörn mitt i djungeln.

Pernilla och Niklas bor i Lund men åkte till gården nästan varenda helg de första åren.

– Många av våra vänner som då inte heller hade några barn ännu tyckte att det var kul att följa med upp och hjälpa till, skrapa och måla.

– Ju mer vi har jobbat med renoveringen, desto mer intresserade har vi blivit. Vi har lärt oss massor. Vi tyckte att det var ett väldigt romantiskt hus när vi kom hit, och vårt mål var att försöka bibehålla känslan av dåtid. Vi har arbetat med gamla tekniker, använt linolfärg och limfärg. Och kalkbruk till de putsade väggarna. Länsantikvarien har varit här och gett oss råd om hur vi borde göra och vad som är viktigt att bevara.

Pernilla och Niklas har varit måna om att behålla den gamla färgskalan och har skrapat fram originalfärgerna på fönstren, engelskt rött och kromoxidgrönt. De golv som inte är skurgolv är målade grå som man gjorde förr för att efterlikna kalksten.

Alla rum hade tapeter som tyvärr fick tas ner eftersom putsen släppte bakom dem. Tapeterna satt i tjocka lager, ibland åtta eller till och med tio ovanpå varandra. Niklas och Per-

nilla har sparat småbitar av de flesta. Nu finns de samlade bakom glas och ram ovanför byrån i vardagsrummet.

– När vi putsat om väggarna och skulle tapetsera ansträngde vi oss för att hitta tapeter som var tillverkade enligt gamla metoder och med motiv som skulle passa husets ålder, säger Pernilla. Till exempel har tapeten i det lilla gula gästrummet ett mönster hämtat från 1860-talet och färgställningen är densamma som den ursprungliga tapeten hade.

– En dag kom en gammal dam som var barnfödd i huset på besök. Bland annat kunde hon upplysa om att den pampiga tapeten i salen, svartblå med fåglar och mönster i guld, sattes upp 1908 inför ett bröllop. Det är roligt att vi har kunnat spara den på en hel innervägg.

I det stora boningshuset ligger rummen i två filer med undantag av salen och vardagsrummet som är genomgående. Salen, som används som lektrum utom till jul och fest, ligger längst bort. Till vänster kommer sedan det lilla gula gästrummet och till höger hallen. Därefter vardagsrummet följt av barnens rum och frukostmatsalen till höger. I den högra filen ligger köket och i den vänstra finns ett stort skafferi. Avslutningsvis ligger sängkammare och toalett.

NUTID MÖTER DATID

"Ju mer vi har jobbat med renoveringen, desto mer intresserade har vi blivit."

Solljuset flödar in i rummen som ligger

Den gamla vedspisen används både som
värmekälla och till matlagning.

NUTID MÖTER DÅTID

Uträssoffan är husets bästa säng. På väggen hänger
sparade bitar av husets gamla tapeter.

Theos fina säng blev en glad överraskning när familjen hittade den i drängstugan.

Pernilla och Niklas har ropat in vackra gammaldags möbler på auktion. Allt passar husets stil.

"Duschar gör vi fortfarande ute på gården. Det är underbart att stå på de solvarma stenarna och duscha under bar himmel."

NUTID MÖTER DÅTID

Rummen har renoverats i etapp. När Theo föddes fanns tre fungerande rum: barnkammaren, frukostmatsalen och vardagsrummet.

– Då hade vi även fixat utedasset, avlopp och fått bort gräsväven som täckte den stensatta innergården, säger Niklas. Att det borde finnas stenläggning under gräset kunde man kanske ha räknat ut, men vi blev ändå överraskade.

– Tredje året hade vi som mål att vi skulle kunna fira jul i huset. Hela hösten ägnade vi helgerna åt att renovera salen och gula gästrummet. Det var väldigt kallt och vi hade bara ett element som vi flyttade runt i rummen. Men vi fick ihop det och på julafton kunde vi sitta i salen allihop. Syskon, föräldrar och barnens kusiner. Sedan dess har vi firat jul här varje år. Vi eldar i kaminerna och järnspisen, de värmer bra.

– Så småningom bestämde vi oss motvilligt för att skaffa toalett inomhus, säger Pernilla. Vi var först lite bekymrade över att göra för stora ingrepp i rumsindelningen, men till slut fann vi en bra lösning. En före detta garderob blev toalett. Men duschar gör vi fortfarande ute på gården. Vi har en anordning med varmt vatten från en slang i köket. Det är underbart att stå på de solvarma stenarna och duscha under bar himmel.

I köket finns numera både en elspis och en järnspis. En stor vacker porslinsvask kommer hela vägen från Italien, där Pernilla och Niklas tillbringade nästan ett år när barnen var riktigt små.

– Vasken låg slängd bland en massa bräde från en renovering, säger Pernilla. Gubben som ägde den var bara glad att bli av med den, så vi lirkade in den i bilen och körde hem den.

Förutom det stora skåpet i frukostmatsalen, som rymmer allt i porslinsvåg, var Theos säng den enda möbel som fanns i huset.

– Den stod i drängstugan med den fina sidan inåt, säger Pernilla. Det blev en glad överraskning när vi tog fram den och

såg hur fin den var. Resten av möblerna har vi ärvt eller köpt på auktion. Soffan i vardagsrummet ropade vi in för 300 kronor. Det är en utdragsoffa och den bästa säng vi har i huset.

– Med tiden har vi också blivit intresserade av trädgård, fortsätter Pernilla. Niklas och jag såg tidigt buxbomskvarteren framför oss när alla andra bara såg nässlorna och tyckte att det var ett hopplöst projekt.

Rutorna är fyllda med kryddor som doftar härligt av lavendel, äppelmynta, isop och ros.

– Vi har också återplanterat fruktträdgården där alla träd var nerhuggna och anlagt en syrenberså, säger Pernilla. När den gamla damen var på besök pekade hon spontant på bersån och sa att hon kände igen den från förr.

Pernilla visar oss den gamla kvarnen. Där inne är det mörkt och svalt, vattnet brusar under oss. En gammal brännugn har rasat ihop i en dammig tegelhög. I ett hörn står ett par stora läderstövlar. På väggen finns en härva av tygklädda elektriska ledningar som sattes upp på 1940-talet för att via kvarnhjulet förse boningshuset med elektricitet.

– En man som kallades ingenjören fick i uppdrag att åka till Helsingborg för att skaffa vad som behövdes och sedan installera det. Allt enligt den pigga gamla damen, berättar Niklas.

– Kvarnen skulle kunna bli jättefin, säger Pernilla. Och i det lilla huset med vackra verandan, "Undantaget", har vi precis bara börjat skrapat lite på ytan. Så visst finns här fortfarande mycket att göra. Men de senaste åren har vi inte behövt känna pressen att akut ta itu med saker. Det går bra att ta ett ryck då och då. Istället är vi ofta på stranden, där vi inte satte vår fot de första åren.

Hon fortsätter:

– I stort tycker vi att vi lyckats med vår målsättning. Att behålla känslan av att tiden stått stilla. ●